

OVERDENKING

Ga mee, twee woorden maar, een hele korte samenvatting waar het om gaat vandaag.

Ga mee, dat zei Mozes tegen een groep mensen die op dat moment nog een volk, een gemeenschap moet worden. Ga met mij mee, trek weg uit Egypte, weg uit een leven in mensonterende angst en onvrijheid. Ga mee, op weg naar een andere toekomst.

Hoe die eruit zal zien? Dat weet ik net zo min als jullie. Maar God zal mee gaan op deze weg van bevrijding, dat weet ik wel. Dus ga mee, laten we samen op weg gaan naar het land dat God zal wijzen. In de kinderkring zullen de kinderen dat doen, meegaan met Mozes, dezelfde tocht maken als het volk en onderweg van alles tegenkomen.

Ga mee dat zeggen we vandaag ook tegen elkaar als mensen uit de Adventskerk en de Oosterkerk, ga mee de onbekende toekomst tegemoet. Laten we de handen ineenslaan, de krachten bundelen, elkaar bemoedigen en inspireren en samen verder gaan.

Laten we samen ontdekken hoe we geloofsgemeenschap kunnen zijn in een tijd waarin het steeds minder vanzelfsprekend is om bij een kerk te horen. Hoe we kunnen blijven geloven, hopen en liefhebben en daarin nieuwe wegen kunnen ontdekken. Ga mee, blijf niet staan, maar kom, ga op weg en neem elkaar mee.

De prachtige Pinksterzon met al die bezielende vlammetjes, de verzamelde geloofswaarden in al die verschillende handschriften, vergezelt ons vandaag. Op Pinksterzondag vierden we al dat we samen verder wilden. De woorden die we vandaag horen, uit de brief van Paulus aan de gemeente van Rome, reiken ons van alles aan dat ons kan helpen om een nieuwe gemeenschap te vormen.

Een van de aansporingen doet sterk denken aan de Pinksterboodschap. *Laat jullie enthousiasme niet bekoelen*, staat er in vs 11, *maar laat je aanvuren door de Geest*. Aanvuren, -ook in deze dienst staat het symbool van het vuur centraal. En we horen het woord enthousiasme.

Enthousiasme komt uit het Grieks. Het woord *Theos*, God, zit erin. Enthousiast zijn betekent oorspronkelijk dat je bezeten bent door een god of hogere macht, een invloed ondergaat van buitenaf. Iemand die enthousiast is, is vol van iets dat buiten zijn of haar eigen persoon ligt, en vergeet als het ware zichzelf.

Een enthousiast iemand zegt tegen je: ik wil je iets heel moois laten zien. Kom ga mee, want jij moet dat ook zien.

Die wil dat mooie niet voor zichzelf houden maar anderen erin laten delen. Het doet altijd goed om een mens te ontmoeten die vol is van iets anders dan zichzelf. Of dat enthousiasme nu uitgaat naar de natuur, naar muziek, naar een boek, naar mensen, naar kinderen, of wat ook maar, het is aanstekelijk en hartverwarmend.

Als het goed is wel. Als enthousiasme niet iets lichts en vrolijks en aanstekelijks heeft, als het dwingend wordt, dan wordt het ongemakkelijk.

Mensen die in hun gedrevenheid anderen overdonderen en in het nauw drijven, die eisen dat jij gaat zien wat zij ook zien, mooi vindt wat zij mooi vinden, want anders... zulke mensen gaan we liever uit de weg.

Want dan word je niet meegenomen, maar meegesleurd en wie wordt meegesleurd gaat vanzelf tegenstribbelen.

Enthousiasme heeft te maken met vrijheid en ruimte. En dat maakt heel wezenlijk deel uit van wat met Pinksteren gevierd wordt, een enorme vrijheid en ruimte, ook voor verschillende manieren om het geloof te uiten, al die tongen en talen.

Zo is het ooit begonnen met de kerk, met enthousiasme en bezieling en vrijheid en vertrouwen -zo is geloven bedoeld. En zo willen wij ook als mensen uit twee verschillende geloofsgemeenschappen met daarbinnen ook weer allerlei heel verschillende mensen met elkaar op weggaan.

Waar de vrijheid verloren gaat -en hoe vaak gebeurt dat niet als mensen idealen willen delen, wordt het dwingend, opgelegd, en onecht. Wij zijn daar heel goed in, om elkaar en onszelf dingen op te leggen: het móet, want anders... We kunnen met onze angst en dwingelandij de Geest vakkundig om zeep helpen.

Maar zo is het dus niet begonnen met de kerk. Het begon met een niet te stuiten enthousiasme, een groot vertrouwen in een overweldigende liefde en met een groep van hele verschillende mensen die daar ieder persoonlijk en tegelijk samen vervuld van raakten. Die daar ieder verschillende woorden aan geven, maar in het besef van iets dat hen samen draagt.

In de kerk weten we dat we het samen moeten hebben van een Geest die van Buiten, van Boven komt. En dat maakt bescheiden.

We leven in een wereld waar de dingen razendsnel veranderen en we geconfronteerd worden met allerlei nieuwe ontwikkelingen. Ik las deze week in Trouw een heel boeiend gesprek met Yusuf Celik een islamitische theoloog die nadenkt over de recente ontwikkeling van kunstmatige intelligentie, AI, en de mogelijkheid dat daardoor een wezen wordt voortgebracht dat de mens overtreft in intelligentie en macht.

Hij vraagt zich af waarin de mens anders is dan zo'n superintelligent wezen en zegt daar een paar hele mooie dingen over. Een mens kan fouten maken, zegt hij, een mens is niet volmaakt. Een mens is kwetsbaar en kan daarom barmhartig zijn.

Een mens is, zo geloven joden en christenen en moslims allemaal, geschapen naar Gods beeld.

Hij legt dat zo uit: de mens heeft net als God de mogelijkheid ontvangen om liefdevol, barmhartig en wijs te zijn, om het kwaad niet te beantwoorden met kwaad, maar met het goede.

En om net als God terughoudend te zijn in het uitoefenen van macht. De mens kan macht delen en ruimte maken voor de ander en het andere.

Niet dat dat we dat nu altijd ook doen, onze macht delen, en het gaat ook zeker niet vanzelf, maar die mogelijkheid is ons wel door God gegeven.

En God roept ons voortdurend op om die mogelijkheid te verwerkelijken, die weg te kiezen.

We horen het in onze tekst van vanmorgen. Stuk voor stuk zijn het aansporingen om niet alleen van jezelf uit te gaan maar om ook de ander te zien en de ruimte te geven. Om ons werkelijk met elkaar te verbinden, in vreugde en verdriet, elkaar te zijn toegewijd, zoals God ons onvoorwaardelijk toegewijd is.

Tot die toewijding, een bevrijdend liefdevol bewustzijn worden wij als mens geroepen. En als het ons lukt, soms even, om daaruit te leven, voelen we ons intens gelukkig, want dan vallen we samen met zoals we bedoeld zijn.

Daar hebben we elkaar voor nodig en daartoe zijn we aan elkaar gegeven. *Ga mee* zeggen we vandaag tegen elkaar, laten we samen de toekomst tegemoet gaan en ons vertrouwen stellen op die Geest van het goede, de Geest van God die ons roept, en ons niet van de wijs laten brengen, maar afgestemd blijven op die golflengte van liefde en toewijding.

Laten we op weg gaan in vertrouwen op de Geest die altijd weer opnieuw mogelijkheden schept en mensen tot elkaar brengt.

Die ongrijpbare Geest die waait waarheen Zij wil -natuurlijk ook ver buiten de grenzen van de kerk maar hopelijk ook daarbinnen, hier bij ons.

